

Traducere din limba engleză și note
ALINA BILCIURESCU

București
2019

Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*

Matthew FitzSimmons, *Disparația*

A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*

Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*

Aimee Molloy, *O mamă perfectă*

Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soția dintre noi*

Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morții*

Donna Tartt, *Sticletele*

Linda La Plante, *Văduve*

Stefan Ahnhem, *Victimă fără chip*

Cynthia D'Aprix Sweeney, *Moștenirea*

CYNTHIA D'APRIX SWEENEY este autoarea romanului *Moștenirea* (*The Nest*, 2016), bestseller *New York Times*, carte tradusă în peste 25 de limbi și afărată în curs de ecranizare. Are un masterat în scriere creativă obținut la Bennington Writing Seminars și trăiește în Los Angeles cu soțul și copiii săi.

o secundă – ca să își vină în fire, să înlăture imaginea excitantă a mâinii ei, cu unghiile acelea albastre cojite mișcându-se ritmic. Leo nici măcar nu apucă să zărească mașina care venea cu viteză din dreapta, de pe Ocean Avenue, perpendicular cu artera pe care rula automobilul în care erau ei. Era deja prea târziu când realiză că scrâșnetul pe care îl auzi nu era vocea Matildei din înregistrare, ci cu totul altceva.

Nici unul din ei nu avu măcar răgaz să țipe.

Partea întâi OCTOMBRIE ÎNZĂPEZIT

1891-1900
INTERIORUL LUMII

I

Pentru că cei trei frați Plumb conveniseră la telefon, în seara precedentă, că nu ar trebui să bea de față cu fratele lor, Leo, fiecare dintre ei se afla – fără știrea celorlalți – în câte un bar din Grand Central sau din împrejurimi, savurând pe furiș câte un cocktail înainte de prânz.

Era o după-amiază neobișnuită de toamnă. Cu două zile în urmă, un ciclon se dezlănțuise pe coasta Atlanticului mijlociu, ciocnindu-se cu un front de aer rece, ce se deplasa către est dinspre Ohio, și cu o masă de aer arctic, ce cobora dinspre Canada. Furtuna care se abătuse adusese căderi de zăpadă în cantități enorme în unele locuri și o iarnă neobișnuit de timidă în orașele din Pennsylvania până în Maine. În orășelul-satелit aflat la cincizeci de kilometri la nord de Manhattan, unde locuia Melody Plumb, majoritatea copacilor își purtau încă frunzele tommatice, iar mulți fuseseră distruși sau afectați de zăpadă și îngheț. Străzile erau pline de crengi căzute, curentul electric era încă întrerupt în unele orașe, primarul vorbea de anularea sărbătorii de Halloween.

În ciuda gerului persistent și a penelor sporadice de curent electric, trenul care o adusese pe Melody în Manhattan circulase fără incidente. Se aşezase la

barul din holul hotelului Hyatt de pe Forty-Second Street, unde știa că nu va da peste fratele sau peste sora ei; le sugerase să ia prânzul la restaurantul hotelului, și nu în locul lor obișnuit de întâlnire, Oyster Bar din Grand Central, și fusese zeflemisită de Jack și de Beatrice, fiindcă se pare că Hyatt nu se afla pe lista lor de localuri socotite acceptabile după cine știe ce criterii oculte, cărora nu avea nici un chef să le descifreze misterul. Refuza să se mai simtă inferioară în fața celor doi, refuza să se lase jignită pentru că nu împărtășea venerația lor pentru tot ceea ce făcea parte din vechiul Manhattan.

După ce se așeză la o masă sub ferestrele uriașe de la nivelul superior al holului imens al hotelului (care era, trebuia să recunoască, teribil de ostil – prea mare, mohorât și modern, deasupra atârna un soi de sculptură hidroasă confecționată din țevărie din oțel; parcă îi și auzea pe Jack și pe Bea comentând sarcastic; se simțea ușurată că nu erau și ei acolo), Melody comandă cel mai ieftin vin alb la pahar (*doisprezece dolari, mai mult decât ar fi cheltuit pe o sticlă întreagă acasă*), sperând că barmanul i-l va umple generos.

După ce viscolul se oprișe, vremea rămăse neașteptat de rece, dar soarele începuse să-și facă în sfârșit apariția și temperaturile erau în creștere. Mormanele de zăpadă de la fiecare intersecție din Midtown se topeau văzând cu ochii, transformându-se în băltoace de mocirlă și gheăță de netraversat. Melody observă o femeie, nici pe departe elegantă, care încercă să sără peste o astfel de baltă, însă rată la câțiva centimetri, iar pantoful ei balerin roșu ateriză direct în apa care era, fără îndoială, îngrozitor de rece și de mizerabilă. Ar fi fost încântată să aibă o pereche de pantofi delicați ca aceia și ar fi avut grija să nu-i poarte într-o zi ca asta.

Fu străbătută de un fior de angoasă gândindu-se la fiicele ei care se îndreptau spre centrul și erau nevoie să facă slalom printre băltoace la fiecare colț de stradă. Luă o înghițitură din vin (acceptabil), își scoase telefonul din buzunar și-și deschise aplicația preferată, cea pe care Nora o numea Stalkerville. Apăsa tasta „găsește” și așteptă ca aplicația să se activeze și să afișeze pe ecran cele două puncte care le reprezenta pe fiicele ei gemene în vîrstă de și-așprezece ani.

Lui Melody i se părea de-a dreptul miraculos dispozitivul acela care îi încăpea în palmă și care îi permitea să urmărească traseul exact parcurs de Nora și Louisa, atâtă vreme cât aveau telefoanele la ele. Doar erau adolescente: aveau *întotdeauna* telefoanele la ele. În timp ce se încărca harta, simți palpităriile acelea familiare de panică până când cele două cerculete albastre începură să pulseze, și cuvântul: *Găsit!* apără în partea superioară a ecranului, localizându-le pe fete chiar acolo unde ar fi trebuit să fie, la centrul de pregătire pentru examenele finale SAT.

Urmau cursurile de pregătire în weekend de mai bine de o lună, și de obicei Melody le urmărea traseul, dimineața, de la masa din bucătărie, privind punctele albastre care se deplasau încet din Grand Central către nord, conform instrucțiunilor ei precise: De la gară, trebuiau să iau autobuzul de pe Madison Avenue spre Fifty-Ninth Street, unde coborau și o luau pe jos către vest, spre centrul de pregătire de pe Sixty-Third, chiar lângă Columbus. Nu aveau voie să meargă pe partea cu parcul, ci pe latura de sud a străzii, trecând prin fața portarilor aliniatați în uniformă, care le-ar auzi strigând după ajutor dacă ar da cumva de necaz. Le era strict interzis să intre în Central Park sau să se abată de la traseul prestabilit. Melody le băga în sperieți în fiecare săptămână, făcându-le capul calendar cu povești

despre fete care dispăruseră, fuseseră răpite, obligate să se prostitueze sau ucise și aruncate în râu.

- Upper West Side nu e tocmai Calcutta, susținea cu blândețe Walter, soțul ei.

Însă ea se speria ușor. Inima începea să-i bubuiască în piept, palmele îi transpirau la gândul că fiicele ei umblau prin oraș fără ca ea să fie lângă ele să le protejeze. Chiar și acum îi transpirau palmele. Când coborâseră împreună în Grand Central, în dimineața aceea, nu mai voise să le lasă să plece. Sâmbăta, gara era întesată de turiști care citeau ghiduri sau mersul trenurilor și încercau să găsească Galeria Shaoptelor. Le sărutase de rămas-bun și le urmărise cu privirea până când îi devenise imposibil să le distingă capetele în mulțime – una blondă, cealaltă brunetă. Nu arătau ca niște turiste; felul în care se mișcau prin mulțime nu trăda nici urmă de șovăială. Arătau ca și cum ar fi aparținut orașului, ceea ce o îngrozi pe Melody. Își dorea să-i aparțină numai *ei*, să nu mai crească. Nu-i mai împărtășeau orice gând, dorință sau grija; nu le mai cunoștea cele mai ascunse cotloane ale inimii și minții, ca înainte. Melody era conștientă că era în firescul vieții să le dea voie să crească. Voia să fie puternice, independente și fericite – mai mult decât orice, își dorea să le vadă *fericite* –, însă ideea că nu le mai cunoștea resorturile lăuntrice îi dădea o senzație de vertig. Dacă nu putea fi sigură de modul în care se mișcau prin lume, putea măcar să le urmărească mișcându-se prin lume cu acel dispozitiv cât palma. Măcar atât putea avea.

- N-o să mai vedeti niciodată banii înapoi de la Leo, îi spusese Walter înainte să plece ea la gară. Visați toți la cai verzi pe pereți, vă pierdeți vremea degeaba.

Deși Melody se temea că are dreptate, trebuia să spere contrariul. Luaseră cu împrumut o grămadă de

bani ca să-și cumpere casa, o clădire mică, dar cu valoare istorică, pe una dintre străzile cele mai frumoase din oraș, iar apoi economia se prăbușise, și prețurile caselor scăzuseră dramatic. Dobândă fluctuantă pentru creditul ipotecar pe care deja nu și-l mai permiteau era pe punctul de a se majora. Având în vedere că valoarea casei scăzuse, nici nu se punea problema să mai facă alt credit. Universitatea se aprobia cu pași repezi, iar economiile lor din bancă erau pe sponci. Își pusese speranța în Moștenire.

Melody se uită la oamenii de pe stradă care își scoateau mânușile, își desfășeau fularele și-și ridicau fețele către soare. Se simți satisfăcută la gândul că, dacă voia, putea petrece toată după-amiaza acolo înăuntru. Principalul motiv pentru care îi plăcea barul de la Hyatt era faptul că putea ajunge acolo printr-un pasaj greu de descris, aproape pustiu, ce făcea legătura între hotel și Grand Central. Când se făcea ora prânzului, se întorcea în gară prin culoarul ei secret și cobora la Oyster Bar. Putea petrece ore întregi în New York fără ca măcar să pună piciorul pe trotuar, evitând să respire aerul din Manhattan, pe care și-l imaginase întotdeauna îmbibat de praf. În timpul scurtei tentative pe care o avuseseră ea și Walt de a locui în Upper (upper) Manhattan, unde se născuseră gemenele, ea purtase o bătălie acerbă, însă zadarnică, împotriva funginii din oraș. Indiferent de câte ori ștergea mobila cu cărpa umedă, petele negricioase reapăreau uneori chiar și la interval de numai câteva ore. În lipsa oricăror surse de încredere, depunerile acestea o îngrijorau. Le percepea ca pe o manifestare fizică a decăderii orașului, de parcă toate masele care colcăiau în oraș erau măcinate și transformate în praful acela cenușiu și greu de îndepărtat, ce se depunea la ferestre.

Zări o altă femeie, cu un pahar de vin în mâna, în cealaltă parte a încăperii, și-i luă un moment să-și recunoască propria reflexie. Părul ei era mai blond decât de obicei – alese o nuanță mai deschisă la farmacie, sperând să-i îndulcească trăsăturile: nasul prea lung și bărbia aspră, pe care atât ea, cât și sora ei, Beatrice, le moșteniseră de la strămoșii paterni din New England. Într-un fel, trăsăturile acelea ferme o avantajau pe Beatrice (*Madam X*, aşa cum obișnuia Leo să numească pe Bea, după portretul pictat de Sargent), dar pe Melody o făcea să pară dură, fără ca aceasta să fie neapărat o trăsătură a caracterului ei. Mai ales în ajun de Halloween îi dispăcea propria înfățișare. Într-un an, când fetele erau mici și ieșiseră la cumpărături ca să le ia costume, Nora arătase cu degetul o reclamă cu o vrăjitoare – nu una teribil de hidroasă, cu negi, față verde sau dinți stricați, dar totuși, o vrăjitoare – aplecată deasupra unui cazan și zisese: „Ia uitați! E mami!”

Melody luă nota de plată de pe masă și i-o dădu unui chelner împreună cu un card de credit. *N-o să mai vedeți niciodată banii înapoi de la el*, spuse Walt. *Ba o să-i vedem*, se gândi Melody. Nu era cu putință ca o singură noapte de nesăbuință a lui Leo și depravarea lui să le distrugă viitorul fiicelor ei, mai ales că munciseră din greu pentru asta, iar ea le îndemnase să aibă visuri mărețe. Nu aveau să se ducă la colegiul comunitar.

Melody aruncă din nou o privire la harta de pe telefon. Mai avea un motiv personal pentru care îi plăcea atât de mult punctele aceleia albastre cu undele lor animate; îi amintea de prima ecografie la care ea și Walt văzuseră cele două bătăi de inimi gemene, două umbre cenușii cu forme incerte, bătând neregulat undeva adânc în pelvisul ei.

Doi la preț de unu, îi anunțase vesel medicul specialist, iar Walt o luase de mâna și se uitaseră amândoi fix la ecran, apoi unul la altul și zâmbiseră cu gura până la urechi, ca niște visători inocenți ce erau. Își amintea că în momentul acela se gândise: *N-o să existe o clipă mai frumoasă decât asta*. Își, într-un anume fel, avusese dreptate, știuse încă de pe atunci că nu avea să se mai simtă niciodată atât de puternică și de curajoasă în rolul de ocrotitoare, odată ce avea să aducă pe lume acele inimi palpitânde și vulnerabile.

Chelnerul se îndrepta acum spre ea cu o expresie îngrijorată. Oftă și deschise din nou portofelul.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse el, înapoindu-i cardul Visa de pe care sperase că mai poate stoarce ceva, dar a fost refuzat.

– Nu face nimic, spuse Melody, scotocindu-se după cardul pe care îl activase în secret, fără să-i spună lui Walt; ar fi luat-o razna dacă ar fi știut. La fel cum ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că, deși centrul de pregătire pentru examenele SAT din oraș era mai ieftin decât profesorul particular din cartier pe care intenționase ea să-l angajeze, dar tot era de două ori mai scump decât recunoscuse, și tocmai de aceea mai avea nevoie de încă un card. Pe acesta am vrut să vi-l dau.

Îl urmări cu privirea până trecu cardul prin aparat; amândoi rămaseră absolut neclintiți și nu respirară decât atunci când chitanța ieși din aparat.

Mie îmi place viața noastră, îi spuse Walt în dimineață aceea, trăgând-o aproape de el. *Îmi place de tine. Poți să te prefaci, măcar un pic, că îți place și ție de mine?* Zâmbise în timp ce spusese asta, dar ea știa că uneori își făcea griji. Se relaxase după aceea în strânsarea lui reconfortantă, inspirându-i miroslul liniștitor – săpun, cămașă proaspăt spălată și gumă mentolată. Închisese ochii și și le imaginase pe Nora și pe Louisa, sprintene

și adorabile, îmbrăcate în robe satinate, cu bonetele de absolvente, pe gazonul unei universități dintr-un orașel drăguț din New England, cu chipurile lor entuziasmate lumenate de soarele dimineații și cu viitorul desfășurându-se la picioarele lor ca o panglică unduitoare din mătase. Erau atât de istețe, de frumoase, de sincere și de binevoitoare. Își dorea totul pentru ele – toate șansele pe care nu le avusese ea, oportunitățile pe care li le promisese. *Sigur că-mi place de tine, Walter, bâiguise ea cu față îngropată în umărul lui. Îmi place atât de mult de tine. Pe mine mă urăsc.*

În extremitatea opusă a gării Grand Central, la capătul unor scări mochetațe, dincolo de ușile din sticlă pe care scria CAMPBELL APARTMENT, Jack Plumb refuza băutura, pentru că i se părea că menta nu fusese amestecată cum trebuie.

– A fost pur și simplu aruncată acolo, ca și cum ar fi o garnitură, nu un *ingredient*, i se plânse el chelneriței.

Jack era la masă cu partenerul lui de două decenii și soțul lui legal de aproape șapte săptămâni. Era convins că ceilalți membri ai familiei Plumb nu știau despre locul acesta – fostul birou al unui magnat din anii '20, restaurat și conceput ca un cocktail-bar de lux. Posibil ca Beatrice să-l fi știut, însă nu era genul ei de local. Prea conventional. Prea scump. Ținută obligatorie. Uneori, barul era aglomerat, la modul agasant, cu navetiști, care din fericire nu prea se perindau pe acolo în această după-amiază de sămbătă.

– Versiunea 2.0, comentă Walker când chelnerița așeză băutura preparată din nou în fața lui Jack.

Jack luă o înghițitură.

– E-n regulă, decretă el.

– Ne pare rău pentru deranj, îi spuse Walker chelneriței.

– Da, zise Jack în timp ce chelnerița se îndepărta, pe un ton jos, însă suficient de tare ca să fie auzit de Walker, ne pare nespus de rău că v-am pus să vă faceți treaba.

– Ea doar aduce băuturile, nu le și prepară. Walker menținu un ton afabil. Jack era prost dispus. Mai bine ia o înghițitură zdravănă din băutura aia și încearcă să te relaxezi.

Jack pescui o bucătică de mentă din pahar și o mesecă câteva clipe.

– Sunt curios, spuse el, oare ajută vreodată la ceva să-i recomanzi cuiva să se relaxeze? E ca și cum i-ai spune „respiră“ unuia care se sufocă sau „înghite“ cuiva care se îneacă. E o critică absolut inutilă.

– Nu era o critică, ci o sugestie.

– E ca și cum ai zice: „Orice-ai face, nu te gândi la un elefant roz“.

– Am priceput, spuse Walker. Ce-ar fi să mă relaxez eu, și tu să faci ce vrei.

– Mulțumesc.

– Nu mă deranjează să merg cu tine la prânzul ăsta, dacă te ajută cu ceva.

– Mi-ai mai zis. De vreo mie de ori.

Încercarea de a-l provoca pe Walker era malicioasă și zadarnică; cu toate astea, Jack îi dădea înainte, deoarece știa că dacă își descarcă nervii pe Walker, i se va mai domoli nodul de furie pe care îl simțea în stomac. Chiar se gândise să-l invite pe Walker la prânz. Familia lui prefera oricum compania lui Walker; cine n-o preferă? Walker, cu râsul lui sonor, cu figura lui agreabilă și bonomia lui fără margini. Parcă era un Moș Crăciun gay, proaspăt ras și ceva mai în formă.

Dar Jack nu putea să-l invite pe Walker, pentru că nu îi anunțase încă pe ceilalți membri ai familiei Plumb despre nunta lor stabilită la începutul lui